

Jytte nikkede adspredt. Hun sad foroverbøjet med Hænderne foldede omkring Knæet og var faldet i Tanker under Betragtning af Venindens Øjne. Det undrede hende, at hun ikke tidligere havde lagt Mærke til, hvor smukke de var. Altid havde hun bare haft Blik for hendes uheldige Mund. Det var den samme dybe, ædelstensblaa Farve, som ogsaa hendes Mands Øjne havde. Men alligevel lignede de slet ikke Karstens. Udtrykket var ganske anderledes. Og det var nok saa meget Forskellen som Ligheden, der beskæftigede hendes Tanker.

»Hvor er det besynderligt med os to!« sagde hun tilsidst. »Kan du huske, da vi mødtes paa Storeholt? Jeg vidste ikke bedre, end at du stadig sad og kulekurede paa den jyske Hede — og saa dukkede du pludselig op som Distriktslægekone i Jerve! Siden har jeg altid set dig for mig i al din husmoderlige Majestæt derovre i jeres morsomme Hus — og saa sidder din Stakkel her midt i Hurlumhej'en ligesom vi andre, og styrter Byen rundt efter en Vaskerkone.«

»Det drømte jeg heller ikke selv om for bare tre Maaneder siden, kan du tro. Det gør mig næsten mest ondt for Børnene. Foreløbig er de jo henrykte for alt det nye, de ser. De sidder hele Dagen ved Vinduet og kigger efter Sporvognene. Min Mand er det naturligvis heller ikke saa let for. Han har fore-